ATEIK IR SEK PASKUI MANE!

Tai buvo tikras atradimas! Studijuojant Ošo radau knygą, kuri vadinosi „*Ateik ir sek paskui mane*“*, parašytą pagal keturias kanonines evangelijas iš Naujojo Testamento! Tai mane labai nustebino ir nudžiugino. Negi Ošo tikėjo Kristumi? Ošo knygų pats nerašė, – jo kalbas užrašinėjo mokiniai į juostinius anuomet magnetofonus ir iš jų formavo knygas. Skaityti Ošo labai įdomu: man tai buvo gyvos studijos, pripildžiusios mano sielą šiluma ir sustiprinusios mano tikėjimą Dievo Žodžiu. Taip, taip. Tas budistas mane atvedė, tiksliau grąžino prie Kristaus. Po septynerių metų meditacijos man kilo klausimas, o ką apie šviesą sakė Jėzus? Klausimas buvo ne naivus, o esminis. Ošo man padėjo į jį atsakyti. Jo dėka aš grįžau prie sakralinių šaltinių studijų, – norėjau žinoti daugiau ir giliau. Ošo man padėjo susigaudyti dvasiniuose moksluose.

Keturių tomų Ošo knygą „Ateik ir sek paskui mane“, sukurtą pagal keturias evangelijas teko skaityti rusų k. Jas rasite internete arba bibliotekose.

Ne vienam gali kilti klausimas: kodėl Jėzaus gyvenimo liudininkai, apaštalai, kartu su Juo valgę duoną ir žuvį, matę Jo stebuklus, Juo abejojo? Kodėl visi Jo mokiniai Jį išdavė? O juk tai tiesa! Jie nesuprato JK žodžių! Negalėjo patikėti tuo, ką girdi? Jį ir dabar daug kam sunku suprasti dėl labai neįprastos Jo kalbėjimo manieros – kalbėjimo metaforomis. Net filosofai, neblogai įsigilinę į krikščionybės istoriją, kažkodėl nukrypsta į „dievo paieškas“ proto užkabariuose, kur Jo tikrai nėra. Proto konstruktai priklauso tik protui. Aš padariau kitą išvadą: **Jėzaus žodžiai buvo pernelyg atviri ir aiškūs, kad net sunku buvo jais patikėti!** Sunku tikėti, nes turime savyje baisią “užsklandą”! Tos užsklandos vardas – protas. Būtent jis neteisingai „sijoja“ – pelus pasilieka, o grūdus išmeta. Ar galima su protu susitarti, kad jis pasitaisytų? Galima. Reikia *mokėti* jį nuraminti. Tam reikalinga ramybės meditacija. Juk pamenate, kaip Jėzus kartojo savo sekėjams: **Ramybė jums. Ramybė!** Protui galime patikėti, ir tai ne visada, žemiškus reikaliukus, tačiau bendravimui su Dievu ir Dievo pažinimui – protas ne patarėjas. Kodėl pats Jėzus kartais turėdavo slėptis nuo įkyrių persekiotojų? Jam reikėjo pabūti vienam su savo Dievu Tėvu? Gal Jis ką nors slėpė? Jis „slėpė“ Šviesą, kurią išvydę mokiniai užsidengdavo akis. Štai jų liudijimai:

NT. Mt 17 *Jėzaus atsimainymas*

[1] Po šešių dienų Jėzus pasiėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno. [2] Ten jis atsimainė jų akivaizdoje. Jo veidas sužibo kaip saulė, o drabužiai tapo balti kaip šviesa. [3]

Noriu jums pacituoti vienos katalikės mintis** apie Kristaus atsimainymą iš kažkada skaityto straipsnio. Jį parašė tikrai puiki Naujojo Testamento žinovė, neprisistačiusi savo vardu. Aš nenoriu jums primesti tik savo požiūrio. Tie patys klausimai kyla ne man vienai:

„Taigi Kristus – tikras Dievas ir tikras žmogus – ant Taboro kalno apsireiškia kaip pati tikriausioji Šviesa, nuo pat pradžios buvusi pas Dievą (plg. Jn 1, 2), tačiau pasaulis Jo nepažino, nes buvo paskendęs tamsybėse. Tabore Jėzus mums apsireiškė kaip galingasis begaliniu grožiu spindintis Dievas, kaip tikroji Šviesa, gyvenanti tarp mūsų (plg. Jn 1, 14). Kristus – tikroji Šviesa mus apšviečia, guodžia, moko, suartina su vienatiniu Dievu ir vienus su kitais. Jo Šviesos apšviesti galime naujai suvokti Dievą, save ir pasaulį“.

Autorė teisingai pastebi: „*Sklaidydami Senąjį Testamentą atrasime, kad Dievo galybė įveikia mus supančias tamsumas ir apsireiškia mums kaip tikroji Šviesa. Visur, kur kalbama apie Dievo susitikimą su žmogumi, Jo apsireiškimą žmogui, minima ugnis ir jos nešama šviesa. Štai Mozei Dievas apsireiškė degančiame, bet nesudegančiame krūme, pabėgusį iš Egipto Izraelį dykumoje lydėjo ugnies stulpas, Dievui duodant Dešimt įsakymų ant Sinajaus kalno švysčiojo žaibai, liepsna perėjo Dievui sudarant sandorą su Abraomu. Žmogus nujautė, kad per didingus gamtos reiškinius byloja pats Dievas. Tačiau ta ugnis ir šviesa, iš kurių Dievas kalbėjo žmonėms, neįveikė didžiulio atstumo, skiriančio Kūrėją nuo kūrinio. Mozė buvo tiesiog įspėtas nesiartinti prie krūmo, Izraelis irgi buvo įspėtas nesiartinti prie Sinajaus. Senojo Testamento žmogus dar negalėjo išvysti Dievo, gyvenančio žmonių aplinkoje ir asmeniškai į jį besikreipiančio.“*

*„Tuo tarpu Taboro kalne šis begalinis atstumas tarp Dievo ir žmogaus tarsi išnyksta. Viena vertus, ir **Jėzaus atsimainymą lydėjo Dievo didybės pasireiškimas.** Todėl Jo mokiniai persigando ir apstulbo. Apaštalai krito kniūpsti, išgirdę Dievo balsą iš šviesaus debesies (plg. Mt 17, 6). Bet Jėzus neleido jiems pasilikti persigandusiems. Jis priėjo prie mokinių, juos palietė ir tarė: „Kelkitės, nebijokite!“ (plg. Mt 17, 7). Gamtiniai, bauginantys Dievo apsireiškimai baigėsi. Jo apsireiškimų pilnatvė – pats Kristus, iš Jo sklindanti dieviškoji šviesa, kurioje „gera būti“ (Lk 9, 33). Dievo apsireiškimas nekelia baimės, nes sklinda iš mylinčio Kristaus širdies.“**

Jėzus, save vadinęs “pasaulio šviesa”, dažnai kartodavo kitiems (kaip akliems): “AŠ ESU”. Lyg klaustų: ar esate akli, kad nematote? Tame “AŠ ESU” – visa „paslaptis“. Suvokime pagaliau, kad ŠVIESA YRA, buvo ir bus. Ji amžina. Jei filosofai ir ieško kažkokio Absoliuto, – tai Jis yra Šviesa. Apmaudu ir juokinga, kad Jėzaus mokiniai regėję Jį ir Jo darbus, Juo netikėjo. Tai stebina? Ne. Akys mato tik nuo daiktų paviršiaus sklindančią šviesą, o ne savo ir kitų vidinę šviesą. Kol man prieš akis neblykstelėjo Šviesa, aš irgi netikėjau, kad Ji yra manyje.

Ta užsklanda (protas) nepraleidžia sąmonės šviesos spindulių. Reikia su protu susitarti, kad jis pasitrauktų, nurimtų. Jam reikia ramybės, tylos. Reikia tiesiog BŪTI. Ne samprotauti. Kai suvoksite savo „AŠ ESU“, nebereiks jokių žodžių. Pabandykite. Bendravimui su Dievu – protas ne patarėjas. Net Jėzui kildavo poreikis slėptis nuo mokinių ir jį persekiojusios minios, kad galėtų pabūti VIENAS PATS. Tokia buvo Jo malda Dievui Tėvui. Tai galime vadinti *krikščioniška meditacija*, jei reikia tos būsenos apibrėžimo.

Protas, laikantis šviesą tik “gamtos reiškiniu”, demonstruoja tik savo neišmanymą. Įsivaizduokite pasipūtėlį, kuris stovi Dievo akivaizdoje ir sako „Dievo nėra“. **Jėzus protą vadino “velniu”. Šviesa yra Dievo kūnas ir kraujas, Gyvoji Dvasia. Šviesa reali ir nėra nieko realesnio už Ją.**

“Jame buvo gyvybė,

ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.

Šviesa spindi tamsoje,

ir tamsa jos neužgožė.

“ Buvo tikroji šviesa,

kuri apšviečia kiekvieną žmogų,

ir ji atėjo į šį pasaulį.” // Jn 1, 1–18

Atsikratykime žodžių gausos. DIEVAS, ŽODIS, DVASIA, ŠVIESA, MEILĖ, TIESA, REALYBĖ, BŪTIS – jie visi giminingi žodžiai, bemaž sinonimai. Kai mes juos atskiriame – skaldome Vieningą Pasaulį, nuklystame nuo TIESOS. Visa, kas mus supa yra ŠVIESA. Ji yra mūsų SĄMONĖ. Medituojant nušvinta protas ir aplanko SĄMONĖS ŠVIESA. Kas tiki Dievo Žodžiu – tas palaimintas, nes jis pažįsta Tiesą. Šviesą galima net išgirsti. Fizikai sako, kad šviesa vibruoja, skleidžia bangas ir net “triukšmą”. Gal Šviesa gali prabilti žmogaus balsu? Dievo Žodį girdėjo ne tik Jėzus Kristus. Buvo ir daugiau girdėjusių. Šviesa – Realybė. Nėra dviejų realybių. Pasaulis – ne dualus, o vientisas ir vieningas Šviesoje.

Kadangi Dievas viską sukūrė iš Šviesos, Jis ir pats yra Šviesa. Visa Šviesa mums nematoma. Mes matome tik tiek, kiek leista. Nuo Dievo Šviesos žmogus apaktų ir net sudegtų. Mozė matė tik „degantį krūmą“, prie kurio bijojo priartėti. Dievo Šviesą regėjo tik Jėzus Kristus:

“Dievo niekas niekada nėra matęs, tiktai viengimis Sūnus Dievas, Tėvo prieglobstyje esantis, mums jį atskleidė”. Jn1,18.

Jėzus yra Šviesos liudytojas. Šviesa tokia akivaizdi, kad tikėjimui Ja nereikia nei mokslinių, nei religinių, nei filosofinių samprotavimų. Į žemiau esančias eilutes galite kontempliuoti, daugybę kartų kartoti, kad gerai įsimintumėt, kad:

“Pradžioje buvo Žodis.

Tas Žodis buvo pas Dievą,
ir Žodis buvo Dievas.
Jis pradžioje buvo pas Dievą.
Visa per jį atsirado,
ir be jo neatsirado nieko,
kas tik yra atsiradę.
Jame buvo gyvybė,
ir ta gyvybė buvo **žmonių šviesa**.
Šviesa spindi tamsoje,
ir tamsa jos neužgožė.
Buvo Dievo siųstas žmogus,
vardu Jonas.
Jis atėjo kaip liudytojas,
kad paliudytų šviesą
ir kad visi per jį įtikėtų.
Jis pats nebuvo šviesa,
bet turėjo liudyti apie šviesą.
Buvo tikroji šviesa,
kuri apšviečia kiekvieną žmogų,
ir ji atėjo į šį pasaulį.
Jis buvo pasaulyje,
ir pasaulis per jį atsiradęs,
bet pasaulis jo nepažino.
Pas savuosius atėjo,
o savieji jo nepriėmė.
Visiems, kurie jį priėmė,
jis davė galią tapti Dievo vaikais
tiems, kurie tiki jo vardą,
kurie ne iš kraujo
ir ne iš kūno norų,
ir ne iš vyro norų,
bet iš Dievo užgimę.
Tas Žodis tapo kūnu
ir gyveno tarp mūsų;
mes regėjome jo šlovę
šlovę Tėvo viengimio Sūnaus,
pilno malonės ir tiesos”.
NT, Jn, 1-14

Jėzus Kristus nieko nuo mūsų neslėpė. Atvirkščiai, Jis buvo siųstas tam, kad atskleistų mums visą tiesą apie Šviesą, kuri yra Dvasia, Meilė ir pats Dievas.

Nuo neatmenamų laikų Rytų kraštų žmonės, visų pakraipų budistai irgi siekė tik Šviesos. Didžiausias jų siekis – Nirvana arba nušvitimas. Senojo Tibeto gyventojai, praktikuojantys religijas Bon, Dzogčen irgi siekia to paties. Jas praktikuoja Dalai Lama. Jis, panašiai kaip Jėzus, skleidžia pasauliui Šviesos Žodį. Jo klausosi milijonai

žmonių. Jis moko visus ramybės, meilės, kuri kyla tik iš vidinės šviesos. Ne iš proto. Apie Rytų religijas pasikalbėsime ir dar daugiau, atskirai.

.....

*Minėtą Osho knygą *„Ateik ir sek paskui mane“* jūs surasite internete anglų ar rusų kalbomis. Pamatysite, su kokia meile Indijos mistikas, budistinių meditacijų meistras, dėsto Jėzaus Kristaus Mokymą. Krikščioniams – tai puiki pamoka.

** zodistarpmusu.lt

***Ištrauka iš kygos „Šviesos keliu“